

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ... ΕΓΓΡΑΦΑ

Δημοσιεύουμε πάλι σήμερα μερικά παλαιά έγγραφα, αυθεντικά-τά και διασκεδαστικώτατα, προς τέρψιν των αναγλωστών μας :

«Αγλαδοκάμπος 12 'Απριλίου 1873.
'Ο Σταθάμαρχης πρότης τάξεως χωροφυλάκας τής 38 άνωματίας των πεζών, προς τιν σεβαστίν Μερραχίαν 'Αργολίδος και Κορινθίας.

Περι ζωοκλοπής του Ίππου.
'Εγκλήστος (!) εδω στέλνω τήν κλαπήσαν Ίππου, καθώς και τόν ζωοκλέπτην 'Ιω. Δημητρίου κατοικόν 'Αχλαδοκάμπον φηγόμενον πάντα και φροντιστά περί τής παραλαβής των προς τιμορβάν συμφώνως τόν νόμον.

Ευδιπόδ άναφέρω.
'Ο Σταθάμαρχης Ν. Κ.»

'Επιγραφή μιιάς έπιστολής άπευθυνομένης προς ένα ναύτη που υπηρετούσε επί του ευδρόμου ε'Ο γαυάρχου Μισούλης».

«Κύριον
'Ανάραχο Μοισαούλι να έν χειριθεί εις τόν ναύτη Νοϊκόλα π' Λοιοιτηρίου Κατέχοι.

Είς Περέα».

Και μιιά ακόμα χωροφυλακστική άναφορά :

«'Επίδαυρος τήν 13 Μαΐου 1784.

'Ο σταθαρχεών πρότης τάξεως χωροφυλάκος τής 55 άνωματίας των πεζών, προς τιν σεβαστίν Μερραχίαν 'Αργολιδον-κορινθίας

Περι πυρκαϊιάς διά τής οικίας.

«Διευθίνο έσοκλοίστος τιν πυρκαϊιάν τής οικίας του Στάθρου Κωνσταντίνου κατοίκου 'Επιδαυρου, ή όποία άπετεφρόσας άλλην τήν οικίαν γενομένην πυρανάλωμα, αλλά τό έφτηχημα όπου είναι ή θάλασσα κοντά και έσθη έν θανάτος καθώς και τά βαγένια του κρασού όπου ήσαν έμφυλάγμένα εις τό ύψάγιον.

'Ο σταθαρχεών Κ. Χ.»

Στό ύπ' αριθμόν 984 φύλλο τής εφημερίδος «Λαός» τής 12 Μαρτίου 1882 έδημοσιεύθη έπίσης ή έξηξι άμίμητη έδοιοποίησι :

«Κατά τήν ύπ' αριθμ. 4790 διαταγήν του ύπουργείου των Στρατιωτικών έκτίθεται εις συναγαγομένων μειοδοσίας ή προμήθεια του σανού προς τροφογών των κτηνών τής ένταυθα Φρουράς, συμπεριλαμβανομένης και τής Χωροφυλακής (!!!), επί έξήκοντα ήμέρας.

'Ο φρουραρχος
Θ. Κυδώνης».

Και μιιά άμίμητη έπιγραφή έπιστολής, παλαιάς έπίσης χρονολογίας :

«Πρός τόν Κηριόν 'Αλεξήν Κανελοπουλόν ταγματάρχην υπωργίου (δηλ. τμηματάρχην ύπουργείου) Γ. Τσιτσεκλή

'Ες Αθίνας».

'Η κατούργα αυτή γυναίκα άρχισε να έπιδίδεται στο δουλομποικό της έργο από ηλικίας έφτά ετών, άπότε έδηλητηρίασε για πρώτη φορά τούς ύπηρέτες της.

Κατόπι, όταν μεγάλωσε, άπεφάσισε να έπεκτείνη τόν κύκλο τής ενεργείας της μετάξυ των συγγενών και των οικογενειακών φίλων της.

Μετάξυ των θυμάτων της συγκαταλέγονται δύο άδελφοί της, μιιά αδελφή της κ' ό πατέρας της, τόν όποιο έδηλητηρίαξε σιγά-σιγά, για να τόν κληρονομήση, επί δέκα μήνες, ένω συγχρότως τόν έπεριποιείτο και του έδειχνε έξαιρετική τρυφερότητα.

«Άλλη διάσημη φαρμακεία τής εποχής αυτής, ήταν ή Αικατερίνη λά Βουαζέν, (*) ή όποια έξακουσσε τό έπάγγελμα της μιιάς και έλεγε ίδρύσει συστηματική έπιχειρήσι, κύριος σκοπός της όποίας ήταν ή έπ' άμοιβή δηλητηρίασις παντός άνθρώπου.

Τό δηλητήριο που χρησιμοποιούσε για τή δουλειά της ή... αξιόλογη αυτή εμψία ήταν παρόμοιο με τής προαναφερθείσης κομήσσης και άπετελείτο από υδράργυρο, όπιο και άρσενικό.

Περύφημη τέλος ύπήθεσε μιιά δίχη επί φαρμακεία, ή όποια έγινε στην 'Ελβετία κατά τό 1869 και στην όποια ήταν κατηγορομένη κάτοικα Μαρία Ζαννερρέ.

Τό άνθρωπόμορφο αυτό τέρας, τό όποιο έλεγε προσβλήθει από τή μανιά να δηλητηριάζη, προς ίκανοποίησιν του κακούργου της πάφους, έλεγε ανάλαβει σε κάποιο νοσοκομείο τής Λωδίνης θέσι νοσοκίας. 'Εκει έδηλητηρίαζε κρυφά και σιγά-σιγά τούς άσθενείς του θαλάμου της, τούς όποιους έπεριποιείτο με μοναδική άφοσίωση και από τούς όποιους μάλιστα κρατούσε μετά τό θάνατό τους ως ένθύμιο τριχές τής κεφαλής των!...

(*) Για τή λά Βουαζέν και τήν Μπρινθιλλιέ έχομε γράψει στο «Μπουκέτο» έν έκτάσσι.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΑΪ ΔΕΣ

Τά μεσάνυχτα σκεπάζουν του παλάου την ερημιά!
Καλαμιές και πυκρόφραγες μέσ' στη ρεσματιά σαλεύουν και τής θάλασσας νεράιδες με τ' άρρόβλαστα κορμιά κολυμπούν στο περιγιάλι και στην άμμουδιά χορεύουν.

Χέρι-χέρι είνε παριμένες, στή γή κάτω δέν παυοίνε, σάν άλλασπρες πεταλοόδες τριγυρίζουν με χαρά και τήν ώρα που χορεύουν πότε χάνονται και σβύσινε, πότε πέφτουν σάν τ' άστέρια μέσ' στ' άαίμαντα νερά.
Μισοφέγγαγο γυρμένο στού βουνού την κορυφή ριχνει βλέμμα θαυματομένο άν' τήν τόση μορφά τους και στής ρεσματιάς τήν άρχη άμορφη σπηλιά, κρυφή Ξαναλεί κάθε γέλιο, κάθε χαρωπή τλιάλιά τους.

Στην άτάραχη γαλήνη πότε-πότε τραγουδούσε, τό πουλι τής νύχτας παει μαγεμένο, σιωπηλό, τά χορτάσια, τά καλάμια δια στέκονται κ' άκούσι τό τραγούδι τής νεράιδας, τό τραγούδι τό τρελλό!
Κ' άν τ' άκούση κανει ναύτης διαν τύχη να περνά από τό νεραϊδοήσι περιγιάλι-περιγιάλι, συμφορά του! τήν άγάτη και τό σάτι του ξεχνά, τό λυμάν τής πατρίδας δέν θά δη να ξεπροβάλλη. Θά του κάνομε καρτέρι μπόρες, σύννεφα και πούσι, μόνος κ' έρημος στά Ξένα ξένο κίμα θά περνά! Κάθε ναύτης άς προσέχη τό τραγούδι μην άκούση, είνε πλάνο στήν άρχη του και φαριμιά στα στερνά...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μέσα στη νύχτα τη γλυκειά την αστροφωτισμένη, από τούς βράχους του γαλιού, κρυφή, μισοσβυσιμένη, άκούσι σάν άναστενάγμα κλαμιά γλυκειά φωνή; Έίλε μακρό ναυτόπουλο που φεύγει για τά Ξένα και τραγουδά λιπτερό και παραπονεμένα για κείνη που πονει.

Τρέμει ή φωνή στα χείλη του... Τό κίμα μοιμοιρίζει... 'Η μαυρομυτιά ή λυγρή τ' άκούει και διακούζει. Πιούς Ξερεί τό ναυτόπουλο άνώσις Ξαναδί; Πιούς Ξερεί μέσ' στην Ξενητιά, που μόνο θά περάσι, ατήν που πρωταγάτση άνώσις δέν Ξεχάσι, τής θάλασσας παιδί;

Μά πάλι νοιώθει ή λυγρή πός πίσω θά γυρίση και θα στα ταξείδι του κορίτσι άν άπαντήση, Ξανθκικαλά, μελαχροινά, γλυκά και χαρωπά, αυτός άγάτη μοναχή θά κρυθή στην καρδιά του και πάντα μέσ' στις πίκρες του, στη λύπη, στη χαρά του έκείνην θ' αγαπά!

Κ' άκούει τό τραγούδι του, μονάχη, δεκρυσιμένη, και ή ψυχή της, σάν αυτό κ' έκείνη φτωχομένη, στο τρυφερό ναυτόπουλο άδέλφητα πετά. Τού δίνει τήν άγάτη της για νάχη συμφορά του στο μαυρονο ταξείδι του, στην τόση μοναξιά του και άγάτη του Ξητά!

Μά λίγο-λίγο ή φωνή μακρύνεται και σβύσινε. «Όμως ακόμα στην καρδιά τής λυγρής άφίνει άπύλαλο λιπτερό, παρόσινο δειλό! 'Α, τώρα, τώρα όπου πός καθόλου μη φοβάσαι, δέν θά Ξεχάση ή λυγρή! Πιού φεύγεις μη λυτάσαι, ναυτόπουλο καλό!

N. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

'Ο Ν. Δαμιανός όηρηξε ένας άπ' τούς πιο γνωστούς παλιούς μας ποιητάς. 'Η ποιητική του συλλογή, με τόν τίτλο «Εθάλασσα», ήρη προ 30-40 έτών τό πρώτο βραείο στο Φιλαδέλφειο ποιητικό διαγωνισμό.

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

— Δικαίως ονομάζομεν τήν γήν μητέρα, άφου τήν ποδοπατούμεν και αυτή δέν παύει να άποδίδη καρπούς και άνθη.

— Δύο άρχαία δόξα, ή γλαυξ και ό όνος, κατέπεσαν και έξημ-τελιόθησαν μεταγενεστέρως. Και δια τά δύο πταίουν οι καλόγηροι, αλλά δια τό κατά τό όνου μίσοσ των είνε άδικαιολόγητοι.

— Δέν ύπάχει άηθέστερον θέμα από σπανόν άνδρα που συνο-δευεί μουστακαλού γυναίκα. Σου έρχεται να τούς άλλάξης ρούχα.

— 'Ο χειρότερος των μεταφραστών είνε εκείνος που παρ-νει τάς έντύψεις του από τάς έντυπίσεις άλλων.

— 'Όταν δημουργεί τις, πρέπει πρῶτον να συμβουλευεται τήν ψυχήν του και κατόπι τήν ψυχήν έκείνων δια τούς ό-ποιους γράφει.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΓΛΟΥΣ

